

Петя Дубарова

На Румяна
(Импресия)

Когато пиша вечер стихове, над моите коси прелитат бели глабуси. Аз чувствувам как ме викат с криле, треперещи от болка и обида, че може би съвсем съм ги забравила. И светлите им слънчеви очи като малки кристалчета бяла морска сол потъмняват, препълнени с тъга. Те литват към морето да дирят своето синьо морско щастие.

Когато вечер пиша стихове, китарата ме гледа – жадна за топлия бяг на пръстите по опънатите струни. Тя иска пак да бъде в ръцете ми. Тя помни как момчета и момичета, запалени с червено електричество, я гледаха и бяха на върха на своето младо щастие. Тогава я опиха с топлината си. Ала сега е жадна. Струните, изопнати от нетърпение, охладнели, недокоснати, издават някаква присъда.

Когато вечер пиша стихове, аз чувам как два вятъра – два силни морски ястреба, се сбиват кой да бутне с гърди вратата ми. Но те ме съзират притихнала и няма над своята червена тетрадка. Ревност ги обхваща. И духват из листата ѝ. Тя пърха като малка, до смърт уплашена птица. Но скоро те и двамата ме оставят. И плахо през комина си отиват, отнасяйки дъха си разтреперан. Литват между хората да гонят друго щастие.

Почакайте ме, глабуси. Та аз не съм забравила крилата ви, очите ви и тези сини приказки, с които ме омайвате. Да, вие преди малко тук ме викахте, а тръгнахте сами и аз не споделих солени ви кръсъци, но вие тука останахте. И вашето присъствие напират от стиховете ми. О, тази вечер – цялата, аз бях с вас.

И вие, мои ветрове, ревнивци мили. Та как дори за миг помислихте, че не ви обичам. Да – цяла вечер бяхте с мен и гушехте ръцете си в гнездото на косите ми. Ах, как сте умърлушени. Мои мили, смешни! Е, хайде, усмихнете се! Аз идвам с вас – возете ме в своите въздушни царства. Издувайте роклята ми! О, нека тя заприлича на разтворен мак!

Почакайте – китарата!

Засмиват ми се струните. Но – виж! Та те са тъй различни от тези стиховете ми. Не, може би са същите – смеха си струнен сипнали.

И моето червено щастие превръща се в парещ въглен – малък, истински и светъл – като едно стихотворение.

1976 г.

КРАЙ

© 1976 Петя Дубарова

Източник: Словото
Набиране: Елена Николова

Публикация:

Петя Дубарова, „Лястовица. Стихове и разкази“, С. 1987

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6044>]